

ANJA PORTIN

RADIO POPOV

EN DE VERGETEN KINDEREN

Vertaald door Petri Hoogendijk

Met illustraties van Jade van der Zalm

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

DE INSLUIPER

Ik ben Alfred. Alfred de Vergetene, de verteller van dit verhaal. Iedereen die verhalen vertelt, weet dat die een begin moeten hebben. Iets wat de gebeurtenissen in gang zet. Sommige verhalen beginnen met iets ingrijpends, zoals een vulkaan die uitbarst, een sterfgeval of iemand die een schokkend bericht krijgt. Andere verhalen beginnen met iets kleins of een gek idee, bijvoorbeeld met iemand die uitprobeert of je sneller in slaap valt op de vloer van de hal dan in je eigen bed. Zoals ik op een nacht in oktober deed.

Die nacht had ik alles al geprobeerd. Ik had het raam opengezet en mijn kussen omgedraaid. Ik had sokken aangetrokken en weer uitgedaan. Ik had water gedronken en was naar de wc gegaan. Ik had een halve augurk gegeten en opnieuw water gedronken. Maar ik kon niet in slaap komen. Toen niets leek te helpen, liep ik met mijn kussen en mijn deken onder de arm naar de hal, waar ik op de ruwe deurmat ging liggen. Ik legde mijn hoofd op het kussen en daaronder stopte ik de zaklamp die 's nachts vaak in de zak van mijn pyjamajasje zit. De

mat was in geen maanden gestofzuigd. Ik voelde zandkorrels in mijn rug, en opgedroogde modder die onder me werd fijngemalen, maar verder was mijn slaapplaats best oké. Het zorgde in ieder geval voor wat afwisseling.

Ik lag in de hal te luisteren naar de nachtelijke geluiden. De radiator borrelde en een boomtak schraapte tegen het keukenraam. Verder was het stil. Of toch niet helemaal: mijn maag knorde harder dan ooit. Ik had honger. Vreselijke honger.

Ik woonde met mijn vader in de Kleistraat op nummer vier. Of eigenlijk moet ik tussen aanhalingstekens zeggen: ik ‘woonde’. Of beter nog: ‘met mijn vader’. Hij was namelijk al heel lang niet meer thuis geweest. Ik ‘woonde’ dus in theorie ‘met mijn vader’ in onze ruime flat, maar in werkelijkheid zat ik, als hij er niet was, in mijn eentje in de drie kamers en keuken.

Papa was al ruim een maand of nog langer geleden vertrokken, ik hield de tijd niet meer bij. Hij moest werken of, zoals hij zelf zei, *zakendoen* of *onderhandelen met belangrijke mensen*, ergens op de wereld. Misschien in Italië of Mexico. Of op Bali. Papa vertelde nooit waar hij naartoe ging of wanneer hij terugkwam. Hij stommelde gewoon op een dag, totaal onaangekondigd, door de deur naar binnen en pakte dan uit zijn koffer een of ander eng beeld of een lelijk vaasje, dat hij op de boekenkast zette. Meteen daarna ging hij op de bank liggen om er pas vanaf te komen als het weer tijd was om te vertrekken.

Meestal deed papa voor zijn vertrek nog boodschap-

pen, maar deze keer was hij dat vergeten. Ik dacht dat hij dan wel geld voor me had achtergelaten en daar verheugde ik me al op. Eindelijk kon ik zelf kiezen wat ik ging eten! Geen macaroni of droge crackers, maar fruit, kaas en versgebakken brood dat nog zo lekker warm is! Ik opende enthousiast het aanrechtkastje waarin de afvalbak stond en bukte om een roestig blikje te pakken: papa's geldkistje. Maar in het blikje lagen alleen een paar muntjes, net genoeg om crackers en wc-papier van te kopen.

Ik moest het dus doen met wat er in de keukenkastjes stond. Rijst, macaroni en dunne roggecrackers. Ketchup, een paar augurken en een droog stukje suikerbrood. Theezakjes en honing. De voorraden begonnen op te raken. Tussen de middag had ik de laatste macaroni gekookt en met een mes restjes ketchup uit de fles geschraapt. 's Avonds nam ik één roggecrackertje en Earl Grey-thee met honing. Dat was papa's lievelingsthee, maar ik vond het smerig. De thee had ik gezet met warm water uit de kraan, want ik kon geen water koken. Papa was namelijk vergeten de elektriciteitsrekening te betalen en de stroom werd afgesloten nadat ik de macaroni had gekookt.

Daar lag ik dus in het pikkedonker, met zandkorrels onder mijn rug en naast me een kop lauwe thee, toen ik voetstappen in het trappenhuis hoorde. Er sloop iemand rond! Ineens hielden de stappen op en klepperde er iets. Toen weer stappen, stilte, KLAP. Stappen, stilte, KLAP. Ten slotte stopten de voetstappen direct voor onze deur.

De insluiper stond nu nog maar een armlengte bij me vandaan.

Ik was bang dat mijn knorrende maag me zou verraden, maar gelukkig hield die zich net op tijd kalm. Ik zuchtte van opluchting. Of van vermoeidheid en ellende. Misschien van alles. Soms moet je zuchten zonder duidelijke reden.

Aan de andere kant van de deur was het stil. Ik hield mijn adem in en luisterde. Degene die voor de deur stond, deed waarschijnlijk hetzelfde. Ik probeerde me te ontspannen, maar toen moest ik weer zuchten. En die zucht was zo diep als een waterput.

Aan de andere kant van de deur hoorde ik geritsel.

‘Wie is daar?’ vroeg ik.

Geen antwoord. Misschien had de insluiper mijn vraag niet gehoord.

‘Wie is daar?’ herhaalde ik en ik drukte mijn oor tegen de deur.

In het trappenhuis was het griezelig stil, totdat de brievenbus ineens klepperde en er iets op de grond viel. Ik pakte mijn zaklamp onder het kussen vandaan en scheen ermee op de vloer. Bij de deur lag... een krant.

De insluiper was dus alleen maar een krantenbezorger die zich waarschijnlijk in de deur had vergist. Papa had namelijk al lang geleden zijn abonnement opgezegd, omdat hij alsmat op reis was. Hij wist niet dat ik gek was op de krant. Soms viste ik oude kranten uit de papiercontainer en die las ik dan van a tot z. Nu de stroom was afge-

sloten, was de plotseling op de mat gevallen krant een geschenk uit de hemel, mijn enige contact met de wereld. Mijn telefoon deed het niet, omdat ik die niet kon opladen. De tv had geen stroom en de computer ook niet, geen enkel apparaat.

Ik vouwde de krant altijd helemaal voor me uit, zodat ik op kon gaan in de gebeurtenissen in de wereld en me in kon beelden dat ik daar deel van uitmaakte. Dat ik midden in al het geroezemoes en rumoer zat. Midden in verkiezingscampagnes, revoluties en protesten. Midden in groepjes jongeren die in winkelcentra rondhingen en in het waanzinnige lawaai van een voetbalstadion. Midden in wervelstormen, vulkaanuitbarstingen, razende meteorietenregens...

Maar dit keer kwam ik met mijn fantasieën niet verder dan de eerste pagina, want toen ik de krant opende, rolde er een kleine appel met rode wangetjes uit. Ik raapte de appel van de mat, nam er een hap uit en pakte de krant opnieuw. Die was opvallend bobbelig. Ik vouwde de krant verder open en scheen erop met mijn zaklamp. In de krant zaten grijze wollen sokken en een in keukenpapier gewikkelde boterham. Ik keek er verbaasd naar. Had de krantenbezorger per ongeluk zijn lunchpakket in de krant gestopt? Of was dit een flauwe grap? Ik trok de wollen sokken aan. Die waren schoon en warm en ze hadden drie strepen: een blauwe, een rode en een groene. Daarna nam ik een gulzige hap van de boterham. Pas toen de smaak van brood, klef geworden van de plakjes kom-

kommer, zich over mijn gehemelte verspreidde, dacht ik weer aan de bezorger. Ik sprong op en deed de deur open, maar het trappenhuis was donker en stil. De krantenbezorger was verdwenen.